

Deze maand bestuderen we fragmenten uit deel 10 van *De menselijke revolutie*, hoofdstuk 10 'Vastberadenheid', deel 2

"Jullie, de leden in Kansai, hebben deze geweldige Gohonzon als fundament van jullie geloof. Als ik jullie niet zou kunnen overtuigen van de kracht ervan en onze campagne daardoor zou mislukken, dan weet ik zeker dat mijn hart van medelijden voor jullie zou breken. Maar maak je geen zorgen. Ik heb met al mijn kracht tot de Gohonzon gechant en gesmeekt dat we zullen winnen... wat er ook gebeurt."

De aanwezigen voelden hoe Shin'ichi's vurige woorden plotseling hun spirit verhoogde. Er hing een diepe stilte in de zaal. In hun hart brokkelden alle oude twijfels af en op die plek ontstond snel een nieuw, krachtig vertrouwen. Beetje bij beetje veranderde deze frisse energie de levensstaat van alle verantwoordelijken in Kansai.

Niet lang daarna zou de hele organisatie functioneren als één groot, levend organisme. Shin'ichi's vastberadenheid - die uit zijn diepe gebed en oneindige, toegewijde inspanningen voortkwam - was krachtig genoeg om een volledige ommekeer teweeg te brengen in de levensstaat van de verantwoordelijken die die avond bijeen waren gekomen.

"Zorg alsjeblieft goed voor alle leden die jullie hun vertrouwen hebben gegeven," vervolgde hij. "Iedereen die in het Laatste Tijdperk van de Wet in de Gohonzon gelooft en Nam-myoho-renge-kyo reciteert is een waardevol kind van Nichiren Daishonin. Behandel hen nooit neerbuigend of met minachting. Ga naar hen toe en ontmoet hen allemaal. Luister met volle aandacht naar wat ze te zeggen hebben. Praat daarna oprecht en vriendelijk met hen, totdat ze er volledig van overtuigd zijn dat ze hun grootste problemen absoluut kunnen overwinnen door standvastig in geloof te blijven. Leer hen dat de sleutel ligt in het versterken van ons eigen geloof en in het aanmoedigen van anderen hetzelfde te doen." (...)

"Nog één ding," vervolgde hij. "Zoals jullie weten, zullen de studie-examens over tien dagen plaatsvinden. Zorg ervoor dat de kandidaten ijverig studeren, zodat ze allemaal kunnen slagen. Door hen goed te begeleiden in hun studie, geven jullie hen ook de allerbeste ondersteuning en raad in geloof.

"Ik heb al plannen voor na het studie-examen. Toen ik zei dat we het onmogelijke mogelijk moeten maken, bedoelde ik niet dat ik een of ander fantastisch idee heb bedacht. Het allerbelangrijkste is dat we een consequente beoefening hebben en geen fouten maken. We moeten ons geloof voortdurend verdiepen en geen moment verslappen in onze inspanningen. We moeten onze beoefening tot het einde toe volhouden - altijd op basis van een diep en vurig gebed."

"Ik vertrouw en respecteer jullie uit de grond van mijn hart. Misschien denken jullie dat ik overdrijf, maar ik geef oprecht veel om de leden in Kansai. Geloof me, ik draag hen een warm hart toe. Alleen al de gedachte aan het diepe verdriet dat mijn vrienden in Kansai zullen voelen als we de campagne verliezen, breekt mijn hart. Mijn vastberadenheid zal nooit wankelen. Ik zal zonder twijfel winnen - voor jullie en alleen voor jullie. Vanaf nu kan het lijken alsof ik onmogelijke eisen aan jullie stel. Maar als dat gebeurt, onthoud dan alsjeblieft dat we, zowel jullie als ik, dan later nergens spijt van zullen hebben."

Shin'ichi's woorden hadden de verantwoordelijken overtuigd. Nu waren ze het volledig met hem eens en stonden ze achter hem. Hij had zijn uiterste best gedaan om hen duidelijk te maken wat hen te doen stond en hij had elk punt van alle mogelijke kanten belicht. Voor het eerst realiseerden ze zich dat dit precies de strenge, maar tegelijkertijd warme raad was waar ze al die tijd naar verlangd hadden. Dit was raad die werkelijk de naam waardig was. Toch beseften ze nog niet dat ze afgestemd waren op Shin'ichi, die als een motor van een miljoen volt was, omdat ze hun eigen raderwerk nog niet hadden ingezet.

Shin'ichi veegde de zweetdruppels van zijn voorhoofd. De kamer was koud door de winterse nacht, maar ook de verantwoordelijken zweetten. Hun ogen waren onafgebroken op Shin'ichi gericht. Toen hij hun intense concentratie zag, voelde hij vreugde. Hij wierp een blik op zijn horloge. Er was nog wat tijd over.

"Onze campagne zal beginnen met de sterke gebeden van alle leden in Kansai," vervolgde hij. "Maar zijn vurige, eensgezinde gebeden genoeg? Nee, dat zijn ze niet. Luister goed, zodat jullie me niet verkeerd begrijpen. Chanten is slechts de eerste stap. De tweede stap is het toepassen van de beste strategie en de meest doeltreffende actie. Zonder deze tweede stap kunnen we nooit winnen. Geen van beide stappen op zich, zijn voldoende. Alleen wanneer ze allebei in perfecte eenheid zijn, kunnen we het onmogelijke mogelijk maken. Dan, en alleen dan, zal de overwinning de onze zijn. Ik geloof hier volledig in. Waarmee brengen we deze eenheid tot stand? Geloof. Daarom blijf ik benadrukken dat geloof de basis van alles is. Begrijpen jullie dat?" (...)

"Ja, heel duidelijk," antwoordde iedereen in koor, terwijl ze instemmend knikten. In hun harten klonk een innerlijke strijdkreet: "Laten we gaan! We zullen met al onze kracht vechten!" (...)

Zo begon Shin'ichi Yamamoto in 1956 aan zijn historische campagne in Kansai. Maar hij besepte op dat moment niet dat het een historisch gebeurtenis zou worden. Ook stond hij er niet bij stil dat hij in elk levensmoment een oneindig intense inspanning leverde. Het enige wat hij wist, was dat hij dieper nadacht, zich harder het hoofd brak en vastberadener dan ooit tevoren was om te winnen. Daarom wijdde hij zich met hart en ziel, dag en nacht, aan zijn beoefening.

Een passage uit het 15e hoofdstuk van de Lotus Soetra beschrijft de Bodhisattva's van de Aarde met de woorden: "Dag en nacht zoeken zij/met constante ijver de boeddhaweg." (LS, 220) Shin'ichi had zich voortdurend voor zijn activiteiten ingezet en moedig de weg van de Bodhisattva's van de Aarde gevolgd, precies zoals deze woorden beschrijven. Zonder dat iemand het wist, had hij maandenlang geworsteld en zich zorgen gemaakt voordat hij op die januaridag naar Osaka vertrok.

In *Het verslag van de mondeling overgedragen leerstellingen* interpreteert Nichiren Daishonin de bovenstaande zin als volgt: "Als je honderd miljoen *aeonen* aan inspanning samenbalt en in een enkel levensmoment naar buiten brengt, zullen de drie lichamen [van de Boeddha] die altijd in je leven hebben bestaan, verschijnen en van moment tot moment in je geest verblijven. Nam-myoho-renge-kyo is een toegewijde beoefening." (GZ, 790)

Shin'ichi Yamamoto zette zich elke seconde met oneindige inspanning in, en als resultaat van zijn toegewijde beoefening werd zijn geest doordrongen van de verlichte wijsheid van de Boeddha. Er was dan ook een diepgaande reden waarom elke actie die hij tijdens de ongeëvenaarde Kansai-campagne in 1956 ondernam, exact de juiste bleek te zijn, en hij keer op keer het onmogelijke mogelijk maakte. (...)

In 1955 groeide in de twee Kansai-afdelingen - Osaka en Sakai - het aantal nieuwe leden dat de Gohonzon ontving op een indrukwekkende manier, een fenomeen dat in andere afdelingen in het land bijna ongeëvenaard was. Dat jaar introduceerden beide afdelingen bijna drie keer zoveel nieuwe leden als het jaar ervoor. De grote Wet begon in Kansai als de stralende ochtendzon op te rijzen. De twee afdelingen hadden in totaal 42 districten en 343 groepen. Het was een van de grootste en sterkste organisaties binnen de Soka Gakkai, op Tokio na.

Hoewel de kracht van de twee afdelingen groot was, bedroeg het aantal huishoudens in de prefectuur Osaka zelf maar 30.900. Dit was slechts een derde van het aantal leden in elk van de andere vier gebieden waar de Gakkai kandidaten had. De kandidaat in Osaka bevond zich zelfs voor de start van de campagne al in een uiterst moeilijke situatie.

Het was waar dat, door de spectaculaire groei in het aantal leden, er voortdurend nieuwe districten en groepen werden opgericht en veel nieuwe districts- en groepsverantwoordelijken werden benoemd. Maar al deze mensen beoefenden hooguit nog maar één of twee jaar. Hun gebrek aan leiderschapservaring en onvermogen om goede raad te geven, veroorzaakten ernstige problemen.

Als het aantal leden in hetzelfde snelle tempo bleef toenemen, bestond het risico dat de organisatie zou veranderen in niets meer dan een ongeorganiseerde bende.

Josei Toda was de laatste die geen aandacht aan deze ernstige situatie zou besteden. Er moesten zo snel mogelijk capabele verantwoordelijken worden opgeleid. De mensen in Kansai zijn over het algemeen erg realistisch, maar ook gemakkelijk beïnvloedbaar door populaire trends. Daarom zou Toda allereerst in de harten van de lokale leden een stevig fundament van puur geloof verankeren, en dat in zeer korte tijd. Om dit doel te bereiken, moest hij onmiddellijk beginnen met het ontmoeten en spreken van de leden - van wie de meesten nog jong in geloof waren - en hen doordringen van de basisbeginselen van het Nichiren Boeddhisme. (...)

Met dit in gedachten had Toda in december tijdens de installatie-ceremonie van de Gohonzon in hun nieuwe Cultureel Centrum een belangrijke aankondiging aan de topverantwoordelijken in Kansai gedaan. Vanaf 1956 zou hij, zoals hij in Tokio had gedaan, eersteklas lezingen geven over de hoofdstukken 'Geschied Middel' en 'Levensspanne' van de Lotus Soetra voor geselecteerde leden, en ook Goshō-lezingen voor alle leden. Voor dit doel was hij van plan om Osaka twee keer per maand te bezoeken. [...]

Op 16 en 17 januari werden Toda's eerste lezingen in Kansai gehouden. (...) Op 16 januari kwamen de eerste mensen al om acht uur 's ochtends aan bij de Centrale Openbare Hal in Nakanoshima - meer dan tien uur voordat de geplande bijeenkomst om half zeven 's avonds zou beginnen. Tegen de middag hadden zich al bijna tweehonderd mensen verzameld. Sommigen waren in alle vroegte uit Okayama vertrokken en hadden al hun maaltijden voor die dag meegenomen. Anderen hadden de nacht in Osaka doorgebracht. Veel groepsverantwoordelijken kwamen samen met hun leden, en sommigen waren zelfs met hun hele gezin gekomen. Uit Kioto arriveerden leden in meerdere gehuurde bussen.

Hoewel het nog ruim voor het begin was, stonden er al zoveel mensen voor het gebouw dat de verantwoordelijken besloten hen binnen te laten. Binnen een paar minuten zat het gebouw propvol met zesduizend mensen. Ongeveer duizend anderen - de laatkomers - liepen buiten rond, maar ze waren helemaal niet van plan om te vertrekken. In alle haast werd er een geluidsinstallatie neergezet, zodat ze in ieder geval de lezing konden volgen.

Midden in de winter zijn de avonden en nachten in Kansai net zo koud als in het noordelijker gelegen Tokio. Met gespitste oren luisterden de mensen buiten de zaal. Ze hadden de kragen van hun overjassen omhoog getrokken en hun sjaals strak om hun nek gewikkeld, en luisterden tot het einde aandachtig naar de lezing.

Toen Shin'ichi Yamamoto hoorde dat de mensen zich al voor de middag begonnen te verzamelen, was hij blij met het enthousiasme en de oprechtheid waarmee de lokale leden hun president wilden begroeten. Samen met Seiichiro Haruki ging hij naar de luchthaven van Itami om Toda te ontmoeten, de eerste keer in een paar dagen dat hij hem zag. Omdat hij zich zorgen had gemaakt over president Toda, van wie hij wist dat hij overwerkt was, was hij dolblij te zien dat Toda er goed uitzag. Hij voelde hoe zijn eigen vermoeidheid, die zich de dag ervoor had opgebouwd, snel minder werd.

Om half zeven 's avonds begon Toda aan zijn eerste lezing over het hoofdstuk 'Geschied middel'. Hij schraapte zijn keel, liet zijn blik over de aanwezigen gaan en begon heel vrijmoedig te spreken. "Hier ben ik dan, in Osaka, om jullie een lezing te geven. Waarom? Omdat ik Osaka wil bevrijden van ziekte en armoede. Ik heb geen enkele andere wens. Om deze wens te vervullen, moeten jullie allereerst beoefenen. Maar als ik het daarbij laat en jullie alleen maar zonder verdere uitleg vertel dat jullie moeten beoefenen, dan zou dat jullie niet overtuigen. Zo zijn mensen tegenwoordig, en terecht. Aan de andere kant, als ik jullie kan laten zien hoe geweldig het Nichiren Boeddhisme werkelijk is, dan zullen jullie overtuigd raken en je vol overgave inzetten voor je beoefening. Dus vanavond begin ik daarmee.

“Het Nichiren Boeddhisme is de meest diepgaande en rechtvaardige religie ter wereld. Het is de enige levende religie in deze tijd. Er zijn verschillende criteria waarmee we de geldigheid van een religie kunnen beoordelen. Eén daarvan wordt *De vijf richtlijnen* genoemd. Dit is een zeer strikt beginsel. Ik zal jullie nu, aan de hand van de vijf richtlijnen, laten zien hoe superieur de leer van de Daishonin is ten opzichte van alle andere religies, denkwijzen en filosofieën van deze tijd.”

Toda liet zijn ogen vriendelijk over het dicht opeengepakte publiek gaan, terwijl het licht in zijn dikke brillenglazen weerspiegelde. Er klonk geen enkel geluid in de zaal, zelfs geen kuchje. Alle ogen, brandend van enthousiasme, waren op Toda gericht. Toda voelde hoe gemakkelijk het was om die avond zijn lezing te geven.

De vijf richtlijnen is een nogal complex beginsel, maar Toda belichtte elke richtlijn stap voor stap en legde ze op een eenvoudige, begrijpelijke manier uit. Ten eerste moeten we de leerstellingen correct begrijpen. Ten tweede moeten we de capaciteit van de mensen goed inschatten. Ten derde moeten we duidelijk de tijdgeest herkennen. Ten vierde moeten we de samenleving en cultuur op de juiste manier begrijpen. En tot slot moeten we een diep inzicht hebben in de religies en filosofieën die tot nu toe verspreid zijn.

“Dus nu hebben jullie een idee van wat *De vijf richtlijnen* zijn,” ging Toda verder. “Als we *De vijf richtlijnen* gebruiken om alle religies, denkwijzen en filosofieën van deze tijd nauwkeurig te onderzoeken, komen we onvermijdelijk tot de conclusie dat het Nichiren Boeddhisme van alle de hoogste is.

“Als je in de Gohonzon - het voorwerp van toewijding dat de Daishonin ons heeft nagelaten - één, twee, drie, vijf, zeven, tien, vijftien jaar blijft geloven, zul je merken dat je een levensstaat van geluk bereikt die groter is dan je je ooit had kunnen voorstellen. Je zult je dan beseffen dat wat ik, Toda, heb gezegd waar is. Vanaf dit moment hoef je je over je toekomst geen zorgen meer te maken. Laat je niet door enige dwaze twijfel verleiden om halverwege je geloof op te geven of om te gemakzuchtig te worden om door te gaan. Verslap nooit in je inspanningen en blijf elke ochtend en avond gongyo doen.” Zijn woorden waren doordrenkt met overtuiging en vertrouwen. (...)

Na de lezing volgde een vraag-en-antwoordsessie, waarbij de vragen elkaar in rap tempo opvolgden. Omdat deze vragen voortkwamen uit Toda's verhelderende lezing, raakten de meeste direct de kern van het boeddhisme. Toda's antwoorden waren kort en krachtig, zonder enige ruimte voor twijfel. De ogen van de deelnemers werden nog groter van verwondering, waarna ze in een tevreden stilte vervielen, diep geraakt door het besef van de ware grootsheid van de essentie van het boeddhisme. Voordat de bijeenkomst werd afgesloten, stond Shin'ichi op en sprak de aanwezigen toe, die nog steeds stuiterden van opwinding. Hij vertelde hen dat Toda's lezing de meest overtuigende uitleg over het boeddhisme was die in de moderne wereld mogelijk was. Alleen al de kans om naar zo'n lezing te luisteren, zei hij, was een bron van onmetelijke voorspoed. Niemand was meer onder de indruk van het succes van die avond dan Shin'ichi zelf. Als de persoon met de volledige verantwoordelijkheid voor de Kansai-campagne kon niets hem meer vreugde schenken. (...)

De reeks lezingen, bijeenkomsten en raad sessies die met volle inzet werden gehouden, waren erop gericht om de overtuiging in geloof van de leden in Kansai te versterken zodat het het niveau van de leden in Tokio zou benaderen. Hoewel de zoekende geest van de Kansai-leden zich nog in de beginfase van het geloof bevond, was deze al sterk genoeg om vurig te reageren op de inspanningen van de senior-verantwoordelijken uit Tokio. Uiteindelijk kwam hun spirit voort uit de diepgewortelde zoekende geest van Shin'ichi Yamamoto ten opzichte van Josei Toda. Door elk contact met hem hadden de lokale leden, zonder het te beseffen, zijn spirit geabsorbeerd en stevig in hun eigen hart gegrift. Shin'ichi's vastberadenheid was als het ware hun wezen binnengedrongen en werd de ruggengraat van geloof in ieder van hen. (...)

Toda liet de verantwoordelijken van elk gebied gedetailleerd verslag over de lokale situatie uitbrengen. Hij besteedde de meeste aandacht aan de vraag of de eenheid onder de leden sterker

werd en hoe snel dat proces verliep. “Hoeveel je ook hamert op het belang van eenheid, het is niet makkelijk eenheid tussen mensen te creëren omdat iedereen zijn eigen gedachten en gevoelens heeft. Stel dat hier een fles sake staat...,” zei Toda, terwijl hij een grote fles sake midden op zijn bureau zette en ondeugend glimlachte.

“Als het gaat om het drinken van deze sake, zijn jullie het meteen met elkaar eens en creëren jullie een prachtige eenheid. Dat is de eenheid die om een fles drank draait. Stel nu dat er een grote, heerlijk uitziende taart is. Ook dan zullen jullie je direct en vreugdevol verenigen in één gedachte: hem opeten. Maar de sake of de taart zullen snel op zijn, en daarmee verdwijnt ook jullie eenheid. Jullie keren weer terug naar jullie eigen denkwijzen. Het is gemakkelijk om eenheid te creëren rond iets als drank of een taart.

De eenheid die wij nodig hebben om de komende campagne te winnen, kan echter niet zo gemakkelijk worden bereikt. Niet alleen zijn er veel leden met net zoveel verschillende ideeën over hoe deze campagne gevoerd moet worden, maar ze verschillen ook sterk in hun begrip van de betekenis ervan. Hoe kun je ervoor zorgen dat ze in eenheid zijn? Je kunt overwegen om dezelfde verkiezingstactieken als anderen te gebruiken, maar naar mijn idee missen dergelijke methoden de essentie. Ze kunnen ons niet de wezenlijke kracht geven die we nodig hebben om onze overwinning zeker te stellen.”

De verantwoordelijken bleven zwijgen, hun gezichten stonden ernstig. Ze dachten bij zichzelf na over hoe vaak ze de uitdrukking ‘Vele lichamen, een gedachte’ hadden gebruikt, hoe ze altijd hadden geroepen dat perfecte eenheid nodig was. Maar nu begonnen ze zich af te vragen waarom eenheid nodig was en wat de essentie van hun eenheid zou moeten zijn. Ze beseften dat ze daar niet duidelijk over waren en geen uitgesproken antwoord konden bedenken. Maar ze moesten een duidelijk antwoord vinden, dachten ze, want de campagne zou binnenkort beginnen. Wat voor soort eenheid had de president in gedachten? Met volle aandacht wachtten ze op Toda’s volgende woorden.

“Denk er eens goed over na. Wat voor soort eenheid heeft de Soka Gakkai gemaakt tot wat ze nu is? Het is de eenheid in geloof en niets anders. De eenheid van ‘Vele lichamen, een gedachte’. De menselijke geest is uiterst veranderlijk en wordt gemakkelijk beïnvloed door omstandigheden waardoor hij alle kanten op gaat. Het is dus geen eenvoudige taak om verschillende gedachten tot één gedachte te verenigen. Je kunt geen echte eenheid creëren door alleen maar rond te rennen en bevelen te blaffen.

“We kunnen niets bereiken tenzij we onze activiteiten organiseren met het besef dat de Gohonzon onder alle omstandigheden, respectvol in het middelpunt van elke activiteit staat. Alleen als we ons met dat besef inzetten, kunnen we eenheid op basis van geloof creëren. Degenen in verantwoordelijke posities mogen dit nooit en onder geen enkele omstandigheid vergeten. Het is waar dat drank of gebak tijdelijke eenheid kan bewerkstelligen, maar zodra ze op zijn is hun missie voorbij.

Aan de andere kant omvat de Gohonzon de eeuwige missie voor kosenrifu - de missie om alle soorten ellende van deze aarde te verdrijven. Als we dit vergeten en ons alleen richten op onbelangrijke zaken, verliezen onze activiteiten de bron van hun vitale kracht. Jullie moeten diep beseffen dat onze eenheid uitsluitend voortkomt uit de kracht van de Gohonzon, niet uit technische efficiëntie in het leiden van de organisatie. Onze eenheid is van begin tot eind gebaseerd op geloof, daarom zal iedereen zodra ze overtuigd zijn van de grootsheid en kracht van ons geloof met vreugde gaan beoefenen. Dat kost echter tijd, geduld en volharding.

“Dit keer is onze campagne landelijk. We kunnen hem winnen of verliezen, afhankelijk van hoe sterk onze eenheid is. Hoe dan ook, een kenmerk van deze campagne is dat onze eenheid op landelijk niveau groter wordt. Jullie hebben allemaal een verantwoordelijke functie. Jullie mogen geen moment vergeten dat onze eenheid een totaal andere diepte heeft dan die geconcentreerd rondom drank, gebak of geld. Geen enkele eenheid op aarde is sterker, standvastiger of mooier dan de

eenheid op basis van geloof in de Gohonzon. Dit zullen jullie des te scherper beseffen wanneer je daadwerkelijk met de campagne bent begonnen. Hoe dan ook, heb absoluut vertrouwen in wat ik zeg. Dan zal er zonder enige twijfel grenzeloze wijsheid opwellen, zodat jullie altijd in staat zijn bij elke nieuwe ontwikkeling de meest passende actie te ondernemen.” (...)

Toen Shin'ichi de volledige verantwoordelijkheid voor het Kansai-gebied kreeg, wist hij meteen wat Toda van hem verwachtte. De president hoefde hem niet te vertellen wat hij moest doen, want hij voelde het aan dankzij de jarenlange training die hij van Toda had gekregen. Hij onderging de ene martelende ervaring na de andere en werkte zijn eigen plannen uit zonder de hulp van anderen. Zijn strategie kwam in alle opzichten overeen met Toda's raad.

Ze waren één en hetzelfde. Hij hoefde niet langer te proberen Toda's raad te begrijpen; hij begreep het intuïtief. Elk woord van raad dat Toda gaf, als de situatie veranderde, maakte Shin'ichi alleen maar zekerder over de manier waarop hij zijn plannen uitvoerde en spoorde hem aan om zijn inspanningen te verdubbelen. Voor Shin'ichi begon alles met zijn eenheid met Toda - een eenheid die diep in hun geest geworteld was.

De 65e hogepriester, Nichijun Horigome, een man voor wie Toda het grootste respect had, zou later het volgende zeggen: “President Toda bracht de eenheid van leermeester en leerling volledig in praktijk. Juist omdat hij hierin zo grondig was, bereikte hij een diepgaand begrip en volledige beheersing van de weg van de Boeddha. Wat zou de Soka Gakkai als het fundament van geloof moeten nemen? Ik geloof dat het van essentieel belang is dat ze begint met een duidelijke erkenning van de eenheid van leermeester en leerling en dat ze haar geloof op die basis verder ontwikkelt en verdiept. Wanneer de verplichtingen die deze eenheid met zich meebrengt, volledig worden nageleefd, kan ze niet anders dan dat de ware weg van het boeddhisme bereiken. (...)

“Niemand was meer toegewijd aan meneer Makiguchi, de eerste president van de Soka Gakkai, dan zijn student en leerling, meneer Toda. Hij was zelfs gehoorzamer aan hem dan wanneer meneer Makiguchi zijn eigen vader was geweest. De eerste en tweede presidenten bepaalden de houding in geloof die de leden van de Soka Gakkai moeten aannemen en de richting waarin de organisatie zich in de toekomst moet ontwikkelen.” (...)

Naast het ontwikkelen van de studiebeweging had Shin'ichi zelf het voortouw genomen door zoveel mogelijk leden te ontmoeten en hen raad te geven. Hij had alle verantwoordelijken in Kansai gevraagd hetzelfde te doen, en zij hadden hier direct gehoor aan gegeven. Hij chantte voortdurend dat deze raad, die geloof aanwakkert, zich voortdurend naar elke uithoek van de organisatie zou verspreiden. Alleen op die manier kon zijn vastberaden hart nieuw bloed door de leden van heel Kansai laten stromen. En inderdaad, in januari begon de levensader van geloof in Kansai krachtig te kloppen.

Shin'ichi geloofde dat ieder mens zijn eigen missie had, en hij bracht datzelfde geloof op de leden over. Zijn uitgangspunt was hen te respecteren en hen zijn best mogelijke advies te geven. Dat deed hij omdat het Nichiren Boeddhisme leert dat, op basis van de Mystieke Wet, alle mensen gelijk zijn en dat iedereen een missie in deze wereld heeft. Op de verantwoordelijken-bijeenkomst van het Hoofdbureau op 31 januari werd bekendgemaakt dat in de afgelopen maand in totaal 15.717 huishoudens hun Gohonzon hadden ontvangen. De kracht van de Kansai-regio was in één maand met bijna vierduizend huishoudens gegroeid.

Shin'ichi Yamamoto chantte vurig dat de Kansai-leden zich allemaal bewust zouden worden van het ware geloof, dat ze kracht en het vermogen van tien of zelfs honderd mensen zouden ontwikkelen en dat ze zelfstandig zouden kunnen handelen. (...)

